

3

Ondernemen

Verval en
hernieuwde
glamour in
hotel in Zuid

Ze zijn er nog: leuke, gekke of bijzondere ondernemingen. Ditmaal: het Apollofirst Boutique Hotel Amsterdam, een familiehotel aan de statige Apollolaan. De eigenaren bliezen het ooit chique hotel dat in verval was geraakt nieuw leven in. „Het gaat om wat je eromheen organiseert.”

Links: de theaterzaal van het hotel. Rechts: vlnr: zoon Rick Venmans, boekhouder Sam, assistent-manager Pauline, hoofd housekeeping/fadozangeres Maria en eigenaresse Wies Venmans.

FOTO S. JENNIFER KNUCHEL

Verval, glamour, en nu 40 lege kamers

Door **Ferry Wieringa**

AMSTERDAM. Eind jaren 70, Apollolaan, Amsterdam. Het voorheen chique Apollofirst hotel is te koop en moeder en dochter Venmans staan in de stoffige lobby en zijn in beraad. „Dit is wat voor jou”, zei mijn moeder. Ik vervloekte haar – op een nette manier”, vertelt Louise ‘Wies’ Venmans, destijds 36 jaar. Na een gestrand huwelijk was zij met zoon Rick in Amsterdam aangekomen „en zat met de vraag: *What am I going to do the rest of my life?*” Daar had haar moeder wel een antwoord op; zij zou de onderneming kopen, Wies zou hem gaan leiden. Als Wies door de donkere, verlaten gangen, kamers en zalen loopt, gebeurt het. „Een visioen – ik zag het leven erin terugkeren. Ik wist: dit gaat me lukken.”

Anno december 2021 loopt Louise Venmans (79) – steevast in het zwart gekleed, het haar opgestoken – door een ontbijtzaal waar de trage maar ferme tikken van haar wandelstok op het visgraatparket uit 1929 en de (klassieke) achtergrondmuziek de enige geluiden zijn. Lampen in de kroonluchters zijn gedoofd, het ontbijtbuffet wordt sinds de lockdown niet meer ingeruimd.

„Akelige tijden”, verzucht ze. Ze krijgt een kopje thee van assistent-manager Pauline, hier negen jaar werkzaam. Venmans: „Zou je me de archiefmappen willen brengen?” Het theezakje op tafel trekt ze met haar wandelstok naar zich toe. „Verwaarloosde hernia. Ik had

rust moeten houden. Blijkbaar te weinig gedaan destijds.”

Apollofirst was ooit een chic hotel, midden jaren 70 raakte het in verval, vertelt Venmans. Eigenaresse was een actrice uit het stomme film-tijdperk. „In de kelder lagen nog filmrollen. Niemand wilde ze. Bij de verbouwing heb ik ze helaas moeten wegdoen.” De oud-eigenaresse had het „hoog in haar bol”, verklaart Venmans. „In het gastenboek stonden namen als Juliette Greco.”

Rendez-vous-plek

Met zoon Rick, toen 7 jaar oud, betrok ze een kamer. Muizen en kakkerlakken renden ’s nachts langs de plinten en hoewel nog gesloten, rammelden er al gasten aan de deur. „Mannen met hun liefjes. Of ze een kamer voor een uurtje konden huren.” Het hotel was tot rendez-vous-plek afgegleden.

Venmans verhielp de grootste euvels en zette zich aan de schoonmaak. De eerste 15 jaar draaide ze 24/7-diensten. „Ik kwam uit een huwelijk waar ik schoonmaaksters en tuinmannen in dienst had, nu was ik kok, nachtportier, ontbijt-medewerker, receptionist en kamermeisje.”

Gelukkelijk zat Frau Kramps bij de boedel. „Zij was Hoofd Huishouding geweest en zat thuis naast de telefoon. Ik moest me wel ergens overheen zetten: als mijn moeder, Joodse, een cadeau kreeg, keek ze eerst of het niet *Made in Germany* was. Maar ik ben zakenvrouw; we móesten open.”

De glans keerde terug in Apollofirst. Louise Venmans, voorbestemd operazangeres te worden („Mensen geloofden in mij”) tót zij haar plankenvrees ontdekte, haalde de artiesten en spotlights naar Apollofirst toe, waar zij een theater begon. Feesten, borrels en optredens sierden de ‘society-rubrieken’ van *De Telegraaf* en *Privé*.

Over het vertrek van een gastheer schreef het roddelblad: „De ex-butler van Bette Davis en huisvriend van sterren als Mae West, Elizabeth Taylor, Zsa Zsa Gabor liet in Apollofirst de Hollywoodsfeer herleven en introduceerde er ieder weekend nieuw showtalent.”

Na Greco schreven nu artiesten als

Hotel in Zuid Apollofirst Boutique Hotel Amsterdam

22

medewerkers telt het hotel, onder wie veel familieleden.

3

voormalige herenhuizen aan de Apollolaan vormen het hotel.

50

zitplaatsen heeft het theater.

travestie-balletgroep Les Ballets Trockadero de Monte Carlo zich in het gastenboek in. Het glanzende marmer, de spiegels, het vele zwart afgezet met gouden en messing randen, was voor hen een warm bad. Dát, en Wies. „Kwamen ze van een optreden, dan dook ik de keuken in. Zaten we om half twee ’s nachts met zijn allen te eten.”

Ook begon ze een theesalon en restaurant. Geen simpel bakkie, maar met *egards*. Op de omslag van de oude menukaart prijkt: ANGE-LINA PARIS-AMSTERDAM Ancienne maison René RUMPELMAYER, Restaurant, salon de thé’. Het Franse restaurant kreeg een 9 van eetpauz wijlen Johannes van Dam. Na een aantal jaar vond Wies het tijd voor vernieuwing en andere uitdagingen. Het restaurant stopte, het theater bleef. Venmans: „Een hotel is routinewerk. Het gaat om wat je eromheen organiseert. Ik wil er mijn gevoelens in kwijt kunnen.”

Coffeshoptoeristen

Al maanden brandt er ’s avonds in een fractie van de veertig kamers licht. Vanuit het theater klinkt gezang noch applaus. Dalende kamerprijzen brengen, naast gasten die het cachet wel waarderen, ook coffeshoptoeristen. Venmans: „*Affreux*.” Vreselijk dus.

Achter de receptie zit Sameh (‘Sam’). De academisch geschoolde boekhouder (51) uit Egypte werkt hier al 22 jaar. In Egypte was hij niet vrij en gelukkig, in Apollofirst hervond hij het. Sameh: „Wies en Rick zijn mijn nieuwe familie. Als

ik ’s nachts in het hotel ben, voel ik dan ook verdriet. Zoveel moois, maar niemand die het nu ziet.”

In de was- en droogkamer staat hoofd housekeeping en fadozangeres Maria de Fátima (60) tussen de Miele’s. Wies kent haar uit de theaterwereld en hielp haar 14 jaar geleden aan een baan. Tussen het vullen van een paar handdoeken door kijkt Maria op haar mobiel naar haar nieuwe videoclip. Als ze optredens heeft, krijgt ze altijd vrij. Maria: „Ik hoop dat dit een hit wordt.”

Zoon Rick (nu 50) heeft sinds eind jaren 90 de leiding. Na de hotelschool en een dienstverband bij het Amstel Hotel stelde Wies hem voor ‘thuis zijn schoenen te komen verslijten’. Rick: „Mijn moeder heeft een sterke persoonlijkheid, is eigenwijs en extravert. Ik ben terughoudender, maar we hebben in elkaar het eerlijkste klankbord gevonden dat je kunt bedenken.”

Wies zorgt nog voor het interieur en het theater. Verder schrijft ze toneelstukken die in het land worden opgevoerd, zoals het recente *Gare de Lyon*: „Het gaat over de kracht van de liefde en de pijn van gemiste kansen.” Aan de serre hangen de affiches, met ‘Uitgesteld’ erop geplakt. Na corona zou ze graag weer een restaurant openen.

Rick: „Een restaurant geeft zorgen, moeder, laten we eerst maar hopen dat alles weer goed komt. Ondertussen denk ik na over onze beleving, ons verhaal. Dat kan helpen gasten te laten terugkeren.” Wies: „Feitelijk ben ik... of nee: wij zijn het hotel.”